

og skulde ogsaa den Gage, som en Second-lieutenant har, ikke være tilstrækkelig til at forserge ham, saa er jeg overbevist om, at saa megen Følelse vil altid blive tilbage, at ingen dansk Borger eller dansk Rigsdag nogen- sinde vilde ønske, at en Officcer, som har vovet sit Liv og har taget Stæde, skal komme til, ikke at have klækkeligt Udkomme, men jeg mener virkelig, at det Smukke bør vi beholde ved at denne Invalidelov, naar Officcererne skulde ind under den, da behandler dem paa samme Maade som de Menige. Jeg kan slet ikke see, at det, som den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts 1ste Valgkreds (Hoffmeyer) har udhævet, at der netop blev forholdsvis fleest Officcerer saarede, skulde gjøre noget til, at man derfor skulde give dem mere, thi det, at der er fleest, kan jo ikke gjøre Noget til Sagen, da der jo saa ere desto flere, som skulde have denne Invalideforsørgelse i Forening med Pension, da de ere bleyne udelige til det Arbejde, som de ere satte til at gjøre, og derfor kan dette heller ikke overbevise mig om, at det er rigtigt, at man forandrer Udvalgets Henstilling, men det synes mig, at man just skal lade det staa saaledes, at det bliver en Invalidelov, der bestemmer hvad Enhver skal have, uden Hensyn til, hvilken- somhelst Grad han har. Jeg synes ogsaa, at netop med Hensyn til den Mand, som er udfreven og som Staten befaler, at gaae hen og sætte sit Liv til, maa det være en simpel Pligt for Staten at tage sig af ham; jeg synes ikke der kan være Noget derimod at sige, og den affecterede Følelse behøves ikke, naar kun den simple Forstand her tages i Betragtning, nemlig, at det ikke kan være muligt, at en Stat, som vil have, at dens Krigere skulle gaae som mandige Folk i Striden ikke skulle vide sig sikre for, at der var Noget, som ventede paa dem, naar de satte Lemmerne til, nemlig, at de ikke skulde komme i daarligere Forfatning end deres Jevnligge, naar de kom hjem igjen, om de ogsaa savnede noget af deres Arbeidsdygtighed.

Winther: Det er i Anledning af de mange Taler, der idag ere førte om, at der skulde være noget Smukt gaaet tabt, der som man ikke saa særdeles rigeligt beløn-

ne de Invalider, der høre til Officcerstanden, at jeg vilde tillade mig at sige et Par Ord. Jeg troer nemlig, at man meget godt kan give de ærede Forslagsstillere, som have stillet Ændringsforslagene under Nr. 19, 20 og 21, Ret i at stille det første, hvor de gjøre en Officcers Lemmer dyrebare end en Menigmands, men tillige holde med dem i, at det 21de Ændringsforslag bør antages, som nemlig i Slutningen gaaer ud paa, at Officcererne i Armeen ikke skulde indbefattes under denne Lov. I hvad man end siger, kan jeg ikke forstaae andet, end at denne Lov er et Forsøg paa at skaffe visse Mænd, som ellers ikke have Pensionsberettigelse, Ret til at nyde en saadan Understøttelse af Staten. Den er ikke Andet; det kan ikke hjælpe, at man siger, at man ikke har villet gennemføre et enkelt Princip, det kommer af, at man ikke har kunnet det. Det ærede Udvalg er paa mange Steder i stor Modsigelse med sig selv. Naar jeg saaledes seer hen til, at det ved § 5 har foreslaaet, at man ikke maa fradømme En hans Invalideunderstøttelse, selv om han begaaer Forbrydelser, saa begriber jeg ikke, at det mere kan stges at være en Gresunderstøttelse, som ogsaa kan nydes i Kaphuset, f. Ex. Man har paanødt visse Officcerer en saadan Ting, som man kalder en Ubetydelighed ligeoverfor deres øvrige Gage, og jeg giver dem Ret, som mene, at man ikke skal gjøre dette; thi der er nok af de Menige, der kunde trænge til at faae en Forsøgelse, saa man behøver ikke i saa Henseende at være forlegen med at komme af med de Penge, man kan undvære; og jeg tvivler ikke om, at Udvalget jo ogsaa finder, at de Menige have dette ligesaa godt nødig som Officcererne, skjøndt det synes mig, at have overset, at dette kun er en Pensionslov og ikke andet, og at altsaa de, som efter een Regel have Ret til Pension, ikke skulle have det efter en nye. Jeg kan i det Hele ikke undlade at tilføie, at ved hvert et Skridt, vi rykke frem, synes det mig mere og mere at vise sig, at der var Anledning til at standse lidt med denne Lov. Der er vist af andre ærede Rigsdagsmænd, at der er ingen af Invaliderne, som trænger; der eksisterede allerede tidligere